

HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Niềm Vui Của Một Nhân Viên Crossing Guard (Hướng Dẫn Học Sinh Và Bộ Hành Qua Đường)** của thân hữu **Trần Đình Phước**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

Niềm Vui Của Một Nhân Viên Crossing Guard (Hướng Dẫn Học Sinh Và Bộ Hành Qua Đường)

(Vài hàng tưởng nhớ Nghệ Sĩ Khẩu Cầm Tòng Sơn mất ngày 12 tháng 6, năm 2022 tại Sài Gòn, cách đây 3 năm)

Khi đến San José (Bắc Cali) theo diện HO vào cuối tháng 10, năm 1992; sau một thời gian ngắn, cuộc sống gia đình gồm 3 người: vợ, con trai và tôi tạm ổn định. Vợ và con tôi tiếp tục đi

học. Còn tôi đã xin vào làm cho hai Hãng Điện Tử Flextronis và IBM. Công việc cuối cùng là Crossing Guard. (Hướng dẫn học sinh và bộ hành qua đường an toàn). Đây là công việc Part-Time. Tôi đã làm hơn 17 năm. Vì lớn tuổi, sức khỏe giảm và không còn lạnh lẹ như trước, nên tôi không thể tiếp tục được nữa! Trong khoảng thời gian dài làm việc, tôi đã có rất nhiều kỷ niệm đẹp với công việc này. Một trong những kỷ niệm, mà tôi không bao giờ quên: Đó là mang lại niềm vui nho nhỏ đến các em học sinh khi **Sinh Nhật** các em, bằng cách lấy trong túi quần ra cây kèn Harmonica thổi bài “**Happy Birthday**” để chúc mừng Sinh Nhật.

Cây kèn Harmonica mà tôi thổi do Nghệ Sĩ Khẩu Cầm danh tiếng số một của Việt Nam là **Nghệ Sĩ Tòng Sơn** tặng tôi trong một lần tôi về thăm Sài Gòn, cách đây gần hai mươi năm.

Tôi nhớ, hôm đó là sáng Thứ Hai 19 tháng 06, năm 2006. Khi ngồi uống cà phê một mình tại quán bà Chi cũ, số 5 Nguyễn Phi Khanh, Đa Kao thì nghe 3 thanh niên ngồi kế bên nhắc tên Nghệ Sĩ Khẩu Cầm Tòng Sơn. Họ dự định sẽ đi thăm ông vào cuối tuần.

Nhân cơ hội này, tôi hỏi họ số điện thoại và nơi ông đang ở. Họ thắc mắc tại sao tôi lại hỏi thì tôi nói tôi rất ái mộ ông, rất mong được gặp mặt ông, nhưng không biết ông ở đâu. Thế là! Họ vui vẻ cho tôi địa chỉ và số điện thoại của Nghệ Sĩ Tòng Sơn.

Sau khi uống ly cà phê xong, tôi gọi ngay Nghệ Sĩ Tòng Sơn theo số điện thoại được cho. Đầu dây bên kia có tiếng trả lời là Tòng Sơn. Tôi vội vàng nói, tôi là một khán giả từ lâu ái mộ ông và xin phép được đến thăm ông. Sau khi chờ vài giây, ông trả lời

đồng ý và cho biết chỉ gặp ngay trưa nay, vì sau đó ông có học trò đến nhà học và buổi tối phải đi biểu diễn cho một đám cưới tổ chức tại một nhà hàng ở Quận 3.

Thời tiết Sài Gòn giữa trưa tháng Sáu khi mưa, khi nắng bất chợt. Ngồi trên chiếc xe đạp cọc cạch. Tôi đạp đến cổng xe lửa số 6, nằm trên đường Trương Minh Giảng cũ mà mồ hôi ra nhễ nhại ướt đầm cả sơ mi. Tam nghỉ vài phút cho bớt mệt, sau đó quẹo mặt, đạp xe khoảng 200 mét, phải vác xe đạp băng qua đường rầy, gặp một cái chợ nhỏ đang nhóm ồn ào có tên cũ là chợ Ga, tên mới là Trần Hữu Trang. Tôi đem gửi xe ở bãi giữ xe.

Hỏi thăm mấy người bán hàng rong trước chợ về Nghệ Sĩ Tòng Sơn, nhưng không ai biết! Cuối cùng, có một bác lớn tuổi dắt tôi đến số nhà 86/9. Bác nói ông Tòng Sơn đang ở đây. Đó là một căn nhà bằng ván, lợp tôn rất ọp ẹp. Nhìn thấy phía dưới nhà có một phụ nữ đang ngồi đạp máy may. Tôi bèn nói với cô tôi muốn tìm Nghệ Sĩ Tòng Sơn. Cô bèn chỉ tay lên trên cái gác lửng nhỏ và nói chú ấy thuê đã nhiều năm nay, rồi cô nói tôi cứ tự nhiên bước thang lên gác. Hình như chú đang đợi người nào đó?

Khi bước lên tới gác, Nghệ Sĩ Tòng Sơn bắt tay tôi, rồi ân cần mời tôi ngồi xuống sàn gác vì không có ghế. Ông hỏi tôi làm sao biết ông ở đây mà tìm đến. Tôi trả lời là do một sự tình cờ mà thôi! Tôi nói với ông, hôm nay được gặp ông quả là quá may mắn và rất mãn nguyện vì ngay từ thuở thơ ấu, tôi rất mê xem ông thổi kầu cầm và ước ao được gặp mặt ông một lần. Nay, có duyên lành được tiếp xúc trực tiếp với ông.

Tôi xin phép được gọi ông bằng anh. Trong khi trò chuyện. Tôi tò mò hỏi “Nghe thiên hạ đồn, anh sưu tầm được nhiều cây kầu

cầm. Vậy anh có thể cho em chiêm ngưỡng các chiến lợi phẩm của anh được không?”

Nghe xong, anh bèn đứng dậy, đi lại phía tủ quần áo mang ra một cái Valise Samsonite nhỏ đã cũ, trong đó chứa cả mấy chục cây kèn Harmonica đủ loại, đủ cỡ. Và anh giới thiệu cho tôi từng cây một, giá trị của nó, mua lúc nào và mua ở đâu. Anh cho biết tất cả cây kèn này anh đều rất quý. Anh coi chúng như là những đứa con tinh thần, luôn luôn nâng niu, giữ gìn thật kỹ lưỡng như là bảo vật. Sau mỗi lần đi biểu diễn về, anh đều lau chùi sạch sẽ và để chúng trở lại trong valise. Rồi, anh cầm cây kèn Harmonica chỉ có một lỗ khoe với tôi. Đây là cây kèn rất hiếm mà anh quý nhất. Đã có một người chuyên môn sưu tầm Harmonica trả giá rất cao, nhưng anh nhất định không bán, dù hoàn cảnh anh đang gặp khó khăn.

Nhìn gia tài Harmonica đồ sộ của anh, tôi biết là anh đã bỏ ra nhiều thời gian, tiền bạc, công sức và đi nhiều nơi mới có thể sưu tầm được. Đến đây, tự nhiên anh nói: “Nếu em thích bất cứ cây kèn nào bày trước mặt em, trừ cây kèn một lỗ thì anh sẽ tặng em để làm kỷ niệm”. Tôi không ngờ anh có nhã ý đề nghị với tôi. Điều này khiến tôi đắn đo, do dự và bối rối. Thấy tôi im lặng. Anh lại nói tiếp với tôi: “Em đừng ngại. Đây là xuất phát từ tấm lòng của anh đặc biệt dành cho em. Dù em và anh chưa hề quen nhau, chưa hề một lần gặp mặt, nhưng khi vừa tiếp chuyện với em là anh đã có cảm tình liền. Anh cứ tưởng chừng như anh em mình có quen biết nhau đã lâu.”

Tôi chọn cây kèn Suzuki 24 lỗ, Made in Japan nằm trong hộp. Anh nói với tôi: “Cây kèn này, anh phải lựa đi, lựa lại, thử tới, thử lui cả mấy chục cây mới mua được”. Nay, em thích thì

anh tặng em để làm kỷ niệm cho buổi gặp gỡ bất ngờ này. Từ xưa tới nay, anh chưa bao giờ tặng cho bất cứ ai hết! Sau đó, anh lấy cây viết Permanent Ink Marker màu đen ký tên tặng trên hộp kèn và trao cho tôi.

Tiếp đến, anh chỉ tôi cách cầm kèn, cách hít thở, làm sao giữ được hơi và một số kinh nghiệm về thổi khẩu cầm mà anh từng trải. Anh cũng tặng tôi các CD và DVD do anh thực hiện. Đây là tâm huyết và hoài bão, mà anh đã nhiều năm ấp ủ mới hoàn thành được các đĩa con tinh thần này.

Biết anh chiều nay rất bận. Nói chuyện với anh thêm khoảng 10 phút. Tôi chào anh ra về và xin được gửi tặng anh một chút quà, mà tôi đã chuẩn bị trước khi rời khỏi nhà. Anh nói ngay: “Bộ em muốn trả tiền mua cây kèn của anh tặng sao?” Và anh nhất định từ chối món quà của tôi trao anh. Tôi phải năn nỉ nhiều lần. Nếu anh không nhận quà của em thì em xin trả lại cây kèn anh tặng cho em. Cuối cùng, anh mới đồng ý nhận cho tôi vui.

Tôi nói với anh: “Đây là tấm lòng chân thật của: một người em dành cho một người anh mà từ lâu ái mộ. Một Thần Tượng thời thơ ấu của em. Một người ở phương xa chưa hề quen biết anh, chưa một lần gặp mặt. Một trong hàng triệu khán giả ngưỡng mộ tài nghệ một nghệ sĩ thổi khẩu cầm danh tiếng nhất Việt Nam”. Đó là **Nghệ Sĩ Tòng Sơn**.

Chính nhờ cây kèn Harmonica do Nghệ Sĩ Tòng Sơn tặng đã mang lại cho tôi sự lạc quan, những giây phút an ủi khi tuổi ở cuối trời chân mây nơi đất khách, quê người, đang chờ ngày về sum họp với Ông Bà.

Ngoài ra, tôi đã tạo được niềm vui cho các em học sinh mỗi khi đến “**Sinh Nhật**” bằng tiếng Kèn Harmonica thổi bài “**HAPPY BIRTHDAY**” đơn sơ, nhưng chất chứa đầy ắp tấm chân tình. Tôi xem đó là nguồn hạnh phúc vô biên được Ông Trên ban cho, mà hiếm người có được như tôi.

Trần Đình Phước

(San José, California - Tháng 06, năm 2025)